

*UN MANOLLET
DE
POEMES*

*ISIDRE BUADES I RIPOLL
2009*

Març

Este manollet de poemes està escrit sobre coses nostres, o que nosaltres déiem o sentim, i per estar més dins d'elles, de vegades he fugit de les regles de la normativització de la llengua valenciana, cosa perillosa perquè sembla ignorància; però done per bona la perillositat del sistema emprat, si és que ell m'identifica més com producte natural de l'Horta d'Alacant. I pense, que el lector intel·ligent sabrà comprendre esta posició meua a estes altures de la vida en què la glòria d'escriptor o de poeta de fama ja no és possible ni ensomiar-la.

Si us agrada potser que veieu més llibretetes com esta, i si no és així, puix res, seguiré escrivint altres poemes perquè eixe és un vici molt arrelat que jo tinc, i seguiré guardant-les en eixa carpeta d'on he tret estes que han vist la llum.

Isidre Buades. març de 2009

Maria

*Maria ametla aplegava,
de veres pegava el sol,
Vicent a l'hombra estava
del pi on canta el mussol.*

*Maria cremava el forn
i preparava el dinar,
Vicent segueixd'avall l'arbre
sense parar de fumar.*

*Maria va escudellar
i va cridar el marit,
ell no li va contestar
perquè s'havia adormit.*

*El va tornar a cridar:
-Vicent! Que ja és l' una,
ell a la taula va anar
i tot sense dir ni pruna.*

*Maria va llevar taula
en acabar de dinar,
Vicent sense dir paraula
a la sesta es va gitar.*

*Maria enrastrava nyores
i ell enrastrava ronquits
en la cеста de dues hores
sense mosques ni mosquits.*

*Tot anava cap avant,
el conreu a punt estava,
ella sempre treballant.
Vicent, tot ho governava!*

*Que tenia tant i mesquant
sempre Vicent presumia.
Què seria de Vicent!
si no tingueraa Maria?*

LA ROSELLA

*En mig del verdor hi havia
una rosella preciosa,
encesa, tendra i graciosa
que jo collir-la volia.*

*Per una juvenil por
vaig demorar la collida,
i per a tota la vida
em vaig quedar sense flor.
Puix un matí ruiximat
quan per ella vaig anar
ja no la vaig encontrar
garbosa en el seu sembrat.*

*I el que se la va emportar,
com el mateix li tenia
una flor que altra en la vida;
sense aigua la mantenia
I la flor, es va assecar.*

DOLÇET ESTÀ EL MON?

LES XIQUES DEL TRENCAOR

*Què guapes que són les xiques
les xiques del trencaor.*

*Diuen que les fa boniques
la polseta del galló.*

*Tot el dia mà a la maça,
això és massa pense jo
remenant la "aixquereta"
i menejant el galló.*

*Ai, que guapes són les xiques
les xiques del trencaor.
Si quan entren són boniques
ixen encara millor.*

DOLCET ESTÀ EL MOST

Batiste està calcigant,
Pepa li aboca el raïm,
al moment ja està xorrant
del llagar un escorrim.

Un escorrim ben dolcet
que a la gent sol agradar.
Pepa ampoma amb el gotet
i no para de tastar.

- Pepa estás bevent-ne massa!
li diu ell, deixa el gotet,
que, agafaràs el pet
i veuràs el que te passa.

Però Pepa no fa cas
-que exagerat és el pobre,
i com si sentira ploure
segueix empinant el braç

- - - - -

Passada mitja hora que era
Batiste està calcigant
amb molta resignació.

Pepa dorm davall figuera
i seguint ell xafigant
li canta d'esta manera:

-Dona, ja t'ho deia jo,
ja veuràs, tastant tastant,
com pesques el "margalló".

EL C PENA GENEX

*Campanes del meu cor doblen per l'Horta
hui sense raïms, espigues ni bacoress;
ni aquells que treballaven quinze hores
i doblant tenen raó, perquè està morta.*

*Doblen i van corrent de porta en porta
d'eixes cases de l'Horta llauradores,
habitades per gents treballadores
que eren cristians de cor i raça forta.*

*Pena donen le eres batedores!
És trist, molt trist! Pensar que el temps s'emporta
coses que s'han cregut perduradores.*

*I el cub sense cançons calcigadores
i eixes corbells, el jou i la bellorta,
t'ot s'en va, llaurador, per més que ploress.*

EL CINC DE GENER

Felipe de Borbón
i Leticia Ortiz
aniràn al "roscón"
junts esta nit.

Felipe el que busca
és dur-la al catre,
Leticia no s'espanta,
que ja en van quatre.

La reina arruga el morro
i el rei li diu:
-Sofia, tenim boda
entrant l'estiu.

En tu boda, Leticia
quiero ir a verte.
Diu el iaio content,
joder qué suerte!

Espanya li ho comporta
i fins fa gracia.
Són les coses que porta
la democracia.

EL POLPER DE L'ALBUFERETA

En memòria de Carlos Climent
(Carlets el de Morelló)

*Ix matí de la seua caseta,
molt matí, quasi no s'hi veu,
i a la mar el polper va de pressa,
bona pesca! li demana a Déu.
S'arromanga i es clava dins l'aigua,
tira oli per a fer clarors,
i el polpet que s'amaga en la roca
se transforma en moliissims colors.
El polper fica el ganxo en l'aigua
amb moviments nerviosos al braç
que fer pesca vol.
I el polpet que fa cent retorçudes
apareix al sol.*

*Ai! Polper de l'Albufereta
on estàs que ja no te veig?.
Estaràs en la teua caseta
perquè ja s'ha mogut el llebeig.
I el polper de l'Albufereta
que en el cel dels polpers està ja,
als companys conta la historieta
dels polpets que en sa vida ha agafat.
Ai! polper de l'Albufereta,
ja no queden polpets com els teus:
Polps i polpes, alguns en porreta
són els únics que per allí veus.*

NO M'HO RECORDES, SENYOR

*Tin pietat, Déu, no em recordes!
la meua infància daurada,
que si la compare a hui
és gran pena per a mi
que vulc tindre-la oblidada.*

—o—

*fam, un cabas fins les anses
sopant allà en l'Albufera
bogueta fresca d'es nanses
fregida amb tomata i pebrera.
Vi innocent del Cap de l'Horta,
la taula "parà" en la porta
de nit que encara no era.*

*Van encendre el "carburero"
i tot va ser allumenat,
el meló d'aigua, encarnat,
les olivetes més verdes
i el pà blanc açonant
roget per fora que era,
va passar com al fregit
de peix tomata i pebrera,
que, colorit colorat
no sabem del color que era.*

*Va cantar prop un mussol
a crits, com si fóra algú,
i més lluny la mussoleta
va contestar meloseta
un desganat muuú.*

*En el cel ja pasturant
les estrelles i la lluna
i uns grans nivols navegant
com vaixells de gran velam
cap a la polar llaguna.*

*Va callar la mussoleta,
no se sentia el mussol,
la nit estava preciosa
nit de lluna, silenciosa
de mitjant de juliol.*

*I com d'estiu el costum
era, després de sopar
anar cap el safarig,
gitar-nos damunt l'ametla
els sis germans al voltant
i jo el xicotet enmig,
contant antigues històries
del caminet de Sant Jaume,
d'estrelles i de la lluna
que s'amagava amb les boires
molt a poque a poquet,
i les històries sentint
aixina, dolcet dolcet.*

Jo me quedava dormint.

--0--

*On estàn aquelles nits
tranquilles de juliol?
on està tanta quietut?
on, Senyor, la joventut?
on els pares i els germans?*

*Tú, Senyor tels has endut"
per al teu honor i glòria,
per això, Pare i Senyor
te demane per favor.*

Que no em recordes la història.

SI FÒRA UN ÀNGEL

*Pel camí fondo
baixa una xica
la més bonica
de Fabraquer.*

*Jo donaria
per ella, mare,
la meua vida
pel seu voler.*

*-Què té eixa xica
fill meu, què té?
Per què li dones
tant de voler?*

*-Qui sap? Ai, mare!
però pot ser
que siga un àngel
i jo no ho sé.*

*És tan bonica!
És ta graciosa!
És tan garbosa
que no es pot més.*

*Els ulls m'encanten
el cos també
i els cabells negres
em porten pres.*

*Quan jo la mire
crec veure el cel,
és tota ella
de sucre i mel*

*-Ai mare, diga'm,
què podria fer?
Si fóra un àngel
i jo no ho sé?*

LA PAU DE SANT JOAN

*En esta beneida terra
on quasi sempre fa sol,
a voltes gotes i núvols
molt menys del que el poble vol.*

*En el calvari hi ha herbes
que creixen per baix dels pins
i en el poble cases blanques
i aroma de gesamins.*

*La vila de Sant Joan
on sembla que és sempre estiu,
de dia en dia és més gran
perquè aquí tot el mon viu.*

*Hi ha coses que són molt bones
i altres que són millors,
recaptoses són les dones
i el homes, treballadors.*

*Mes, tot no són coses bones,
és qüestió que s'ha de dir,
tenim quatre meles herbes
que fan al poble sofrir.
I jo al Cristo li demane
que arregle este disbarat.
També li ho demane als homes
com molts li ho heu demanat.*

*Ai, poble de Sant Joan!
Que de la perduda pau
nova etapa vols obrir.*

*Quant et quedarà sofrir
fins a que trobes la clau?*

EL REI BATISTE I LA REINA PAU

*EL Rei Batiste i la reina Pau
Corren el poble i ho fan espau.*

*La seua cara té serietat,
Les facions nobles, serenitat.*

*Miren al pobre, miren al ric
Miren al gran i també al xic.*

*Jo bé volguera nobles senyors,
Que foreu ambdos bons regidors.*

*Que, dies de festa com laborables
Marcareu deures molt raonables.*

*Que foreu clars, humans de tracte,
I demostrareu mutual respecte.*

*Que el poble fereu com abans era
De forma i vida molt més planera.*

*Però més justa i sense els extrems
Com es portava per aquells temps.*

*Senyor Batiste i Senyora Pau
En la justícia tindreu la clau.*

*I com el carisma ix de bondats
Mostreu al poble realitats.*

*Si reialesa porteu al cor
Sereu història amb lletres d'or*

*I més que sou, reis i molt grans,
Penseu que, homes, són també el nans.*

INDEX

- 1 MARIA. Homenatge a algunes dones de l'Horta.
- 2 LA ROSELLA. Aquell xic que va arribar tart.
- 3 LES XIQUES DEL TRENCADOR. Galanteria a les xiques.
- 4 DOLCET ESTÀ EL MOST. Més d'un, tastant tastant ha agafat el pet.
- 5 PENA. Lament per la pèrdua de l'Horta.
- 6 UN ALCALDE DE PROFIT. Comentaris del poble pels noranta.
- 7 EL CINC DE GENER. En els papers venia la notícia que el príncep.
i Leticia volien anar al roscòn.
- 8 EL POLPER DE L'ALBUFERETA. Record a Casrlos Climent.
- 9 NO M'HO RECORDES, SENYOR. Record de l'infantesa de l'autor.
- 10 SI FORA UN ANGEL. Confessió d'un enamorat.
- 11 LA PAU DE SANT JOAN. Comentari en els moments difícils de
Parque Ansaldo.
- 12 EL REI BATISTE I LA REINA PAU. Sobre la primera desfilada
dels dos gegants que hi ha al poble.